

стория, която е получила своето начало изъ индийската Панча-пантра и която е преминала по-послѣ чрезъ персийскитъ преводъ въ европейската литература съ най-разнообразните редакции и преработки. Славянскитъ (така също, както са види, бжлгарски) преводъ е направенъ по грцката редакция отъ 11-ятъ вѣкъ и съхранилъ са е почти исклучително въ руските списки. Извѣстна е наистина и една сжрбска редакция отъ 14-ятъ или отъ 15-ятъ вѣкъ. Тука сме длжни да кажеме, че въ числото на памѣтниците, които безъ никакво съмнѣние сж принадлежбле първоначално на южно-славянската, и по сичките признаци на бжлгарската, литература принадлежатъ и фантастическите сказания о царѣ Соломонѣ и Китоврасѣ, които така също сж извѣстни сега преимущественно изъ руските ръкописи. Въ тие сказания са заключава цѣлъ рѣдъ приказнични предания за онзи царь, който е билъ знаменитъ на востокъ чрезъ своята мъдрость, която му е давала даже вжлшебна власть надъ духовете. Тоя сюжетъ е билъ именно такавъ, щото съ него да са вжзползува и западно-европейскитъ епосъ отъ срѣдните вѣкове, и който колкото са може по-добре са е сжглашалъ съ тогавашната славянска култура. Ние нѣмаме сега бжлгарските списки на тие сказания, но тие сж са съхранили доста добре у сжрбите и у руските: у първите памѣтъта за тоя митически Соломонъ сж са уджржале въ народните приказници и до днешниятъ день; а у руските тие сказания сж съществувале въ различни редакции и така също сж получили най-послѣ чисто народна приказнична форма. Въ тоя кръгъ принадлежатъ: „Повѣсть царя